

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רס"ב אוחנה גבורין איילת ז"ל

רס"ב אוחנה גבורין איילת ז"ל
בת 35 בנפלה

בת פנינה ורפאל
נולדה בירושלים

ב-י"ח באייר תשל"ח, 25/5/1978

נפלה בי"ג בתמוז תשע"ג, 20/6/2013

נקברה בהר הרצל, ירושלים

הותירה בן, הורים ושני אחים

קורות חיים

בת פנינה ורפאל אוחנה. נולדה ביום י"ח באייר תשל"ח (25.5.1978) בירושלים. אחות בכורה של שחר ויובל.

איילת, אשר כונתה ע"י אוהביה "לולי", גדלה והתחנכה בירושלים. היא למדה בבית הספר היסודי "ארגנטינה", המשיכה ללימודי חטיבה בבית הספר "זיו ומרקס" בעיר ולמדה בתיכון "אורט ירושלים הנביאים" במגמת מנהל. הודות לחוכמתה וליכולת ההבעה בכתב שאפיינה אותה הצליחה והגיעה להישגים גבוהים בלימודים.

היא הייתה נערה מיוחדת ורגישה, מלאת נתינה עם חיוך תמידי על השפתיים וקול מלא עוצמה. בעלת אישיות כובשת, עדינה, נעימת הליכות, חברותית ומוקפת חברים ואהבה. גישתה לחיים הייתה אופטימית, היא האמינה בטוב שבבני האדם, לא האזינה לרכילות והמוטו שלה בחיים היה כבוד, נתינה ועזרה לזולת. תמיד התגייסה לעזור לאחר, גם כשהדבר היה כרוך במתן סיוע מכיסה הפרטי ועל חשבונה.

בילדותה ניגנה על אורגן והשתתפה בחוג טאקוונדו. אהבה נסיעות וטיולים עם בני משפחתה.

איילת הייתה מחוברת למשפחתה. היא ואימה היו חברות קרובות והוקירו את זמנן יחד, אביה היה "אהבת חייה", כדברי בני המשפחה. היא הייתה קשורה אליו והוא זה שסייע לה להסתגל כשהמשפחה התרחבה ונולד אחיה שחר.

הקשר שלה עם שני אחיה היה קרוב. עם שחר היא פיתחה יחסי חברות והשניים נהגו לצאת ולבלות יחד, ויובל אשר קטן ממנה בשש-עשרה שנים היה בן טיפוחיה, היא נהגה לקנות לו בגדים ולצאת עמו להצגות ולמוזיאונים, בבחינת "שרת התרבות" של הבית.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רס"ב אוחנה גבורין איילת ז"ל

בשירות החובה שירתה כשוטרת. בסיומו, בחודש אוקטובר 1998 התגייסה למשטרת ישראל, זאת בהמלצת מפקדה משירות החובה. היא שירתה במנהל הטכנולוגיה של המשטרה, ובתפקידה האחרון שימשה כראש משרד הקשר.

על אף שלא אהבה מסגרות, איילת אהבה מאוד את עבודתה ואת האתגרים שזו סיפקה לה, היא הייתה עובדת חרוצה ומסורה וחתרה להצלחה ולקידום. ביצעה את תפקידה באחריות, במסירות, במקצועיות ובהצטיינות האופיינית לה וזכתה לאהדה ולהערכה רבה מצד מפקדיה, פקודיה וחבריה ליחידה.

בהגיעה לגיל עשרים ושש נולד בנה מתן, שהפך להיות כל עולמה. לאחר הלידה היא יצאה לחופשת לידה בת חמישה חודשים, לאחר מכן חזרה לעבודה למשמרות לילה על מנת שתוכל לבלות עם מתן את הבקרים ושלא ירגיש בחסרונה, כך עד הגיעו לגיל שנה. איילת הייתה אם נהדרת, רגועה ומסורה. מגיל צעיר הקנתה לבנה ערכים שילוו אותו כל חייו, האמינה בגבולות ובסדר ובילתה עמו תדיר בהצגות, בסרטים, בגני חיות ועוד.

מסירותה לכל משפחתה המורחבת הייתה ללא גבולות וללא תנאים. היא הקפידה על ציון האירועים החשובים בהווי המשפחתי – יום הנישואין של הוריה, ימי ההולדת של בני המשפחה, הרעיפה מתנות ונהגה לכתוב לכולם פתקים מלאי הערכה והכרת תודה. את ימי שני בבוקר נהגה לבלות בחיק שתי בנות דודות – נעמה ומירב: "ארוחת הבוקר של פלוגת יום ב", כלשונן.

סימן ההיכר של איילת היה פרפרים, אשר סימנו עבורה חופש, רוך ועדינות. הפרח האהוב עליה היה טוליפ (צבעוני) והתנועה האופיינית לה הייתה - שתי ידיים על בית החזה תוך אמירת "תודה". כחובבת קניות, בעיקר של נעליים, צברה ארגזים של נעליים בביתה. כאשר מצב רוחה היה רע או כאשר משהו לא מצא חן בעיניה נהגה לצאת לקניות ולשנות אווירה.

בשנת 2010 חלתה במחלה קשה. היא החלה בקבלת טיפול רפואי ועברה להתגורר עם בנה ביחידת דיור בחצר הוריה, על מנת לקבל מהם סיוע ועזרה בטיפול במתן.

למרות שעברה טיפולים כואבים וממושכים שמרה על האופטימיות והחיוך האופייניים לה, לא ויתרה והייתה נחושה להתגבר על המחלה ולהמשיך בחייה. היא לא התלוננה על מכאוביה, לא נכנעה לחולשה, הסתובבה עם חיוך והשרתה על סובביה אנרגיה חיובית והכרת תודה. קמה בבקרים לטפל בבנה ולהכינו לבית הספר, הקפידה לקבל אותו בצוהריים לזמן בילוי משותף, השתתפה במפגשים הכיתתיים של מתן ובמפגשים שארגנו חבריה לעבודה ושמרה על ניהול שגרת חיים תקינה ככל האפשר.

המשפחה המורחבת דאגה לשמור על ההווי המשפחתי שהיה כה חשוב לאיילת והעבירה את כל החגיגות המשפחתיות, כדוגמת מנגל יום העצמאות וחגיגות ל"ג בעומר, לבית הוריה על מנת שהיא תוכל להשתתף בהן. את מפגשי יום שני בבוקר העבירו בנות הדודות לביתה, וכשהחליטה שהיא רוצה ללכת לים דוד שלה, איציק, לקח אותה לשם ודאג שהיא תשב ותינה על אף המגבלות הכרוכות בביקור.

את הדרגה האחרונה שלה הגיעו מפקדיה להעניק לה בביתה.

רב-סמל בכיר איילת גבורין אוחנה נפלה בעת מילוי תפקידה ביום י"ג בתמוז תשע"ג (20.6.2013). בת שלושים וחמש בנופלה. היא הובאה למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותירה בן, הורים ושני אחים.

על מצבתה כתבו בני משפחתה: "אֵת התקווה האמיתית שבחינו שואבים אנו ממך", והם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רס"ב אוחנה גבורין איילת ז"ל

מקפידים להניח פרפרים ופרחים שכה אהבה על קברה. ספדה אימה: "איילת, לולי אהובה ונאהבת, ילדה גיבורה ואמיצה... תודה על הזכות לגדל ולדאוג לך באהבה הכי גדולה בעולם... ילדה יפה שלי, קשה לי לכתוב עליך ולחשוב כאילו שאת לא כאן, אז דעי לך שאת כאן איתנו יושבת בסלון, במטבח, באמבטיה, בחדר ובכל פינה בבית. אומנם אני מחפשת אותך בטירוף ולא מוצאת ומתגעגעת אליך בטירוף... לולי, שוב להקיץ מחלום, העולם הרגוע, ורק קולי זועק. למה? מי הפקיר שמירה? קראתי לך פרח, עיניים שלי, היית לי נשמה, איתך היו לילות של צחוק ושעשוע שלא רציתי ולא האמנתי שייגמרו ועתה הלב קרוע. רוצה לגעת בך, לחבק ולהריח אך נשאר רק כאב. עתה שמך חקוק על אבן ולא נותרו בך חיים.

רוך, תמימות, טוב לב, נתינה וחיוך שהיו בך הם קו דרך לכולנו. ילדה אהובה, עכשיו את בגן עדן, לי מחייכת מבין העננים. אני יודעת ומרגישה אותך סביבי ואת תישארי לתמיד. ליבי פצוע ושותת דם. הגעגועים אינם מרפים. אוהבת אותך ילדתי היפה".

כתב בנה מתן: "אימא יקרה שלי, אני יודע שאת שומעת אותי מלמעלה ומקבלת את הכוח שלי ואת האהבה שלי אלייך וגם אני מקבל את שלך. התקווה שבך היא גם התקווה שלי". כתב יובל אחיה: "לולה'א אני רק חושב עלייך ועל מה שהיית ורוצה לכתוב לך ולהגיד לך ומציפות אותי דמעות. אני רוצה בעיקר להודות לך על מה שהיית, מי שאת ומי שתמיד תהיי עבורי. את הרבה יותר מאחותי הגדולה. את היית חברה שלי, את היית עבורי דמות ומודל לחיקוי ולהערצה... למדתי ממך איך להיות בן אדם ואיזה מן אדם אני רוצה להיות. אדם שמח, מוחל, ישר, נותן, מודה, מקבל את כולם ושלם. שלם עם עצמי ושלם עם החיים... לולו, אני אוהב אותך מאוד מאוד ומנסה ללכת אחרי הערכים שהשארתי לי, אני גאה לקחת מקום בחייך וגאה לקרוא לעצמי אח שלך".

שחר אחיה כתב: "אני מתגעגע לשיחות שלנו, לצחוק שלך וכל פעם שאני מסתכל על מתן אני רואה את העיניים החמות והאוהבות שלך. הלוואי והיית כאן כדי לעזור לי להבין איך מתמודדים עם האובדן של החברה הכי טובה שלך והאחות שגדלת איתה, שהייתה שם כל החיים שלך, תמכה, ייעצה ונתנה כתף וחיוך... אז לוליטה שלי, אני אוהב אותך ואת חסרה לי מאוד ותודה לך על כל מה שעשית והיית בשבילי, אני לעולם אנצור את הזיכרונות ממך ותמיד אשמור אותך בליבי".

כתבו מכריה: "איילת ציוותה לנו במותה את דרכה המיוחדת להסתכל על החיים באופטימיות, שמחה ואהבה למרות הכול".

במסגרת פרויקט "מחויבות אישית" ביקרו בנות אולפנה בבית המשפחה, למדו על איילת והכינו ספר זיכרון המכנס את קורות חייה ודברי פרידה ממשפחה ומחברים. איילת מונצחת עם כל חללי משטרת ישראל באנדרטה שבמכללת השוטרים בבית שמש ובאתר האינטרנט של המשטרה.